

စိတ်ကူးဆွဲဆွဲအနုပညာ

ပြန်ကပ်:

တစ်သိုက်တစ်မြုံ တစ်ထွေး

ဟာသလုံးချင်း

စိတ်ကူးဆွဲဆွဲ
အနုပညာ

မြန်မာ့လူမှုရေးဆရာတော်

ကြောက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် . . .

ဒေါ်စန်းရှင်၏ မျက်နှာကလေးမှာ ဆီးရွက်လောက်ငယ်နေသည်။

ဆီးရွက်သည် အဘယ်မျှလောက် ငယ်သနည်းဆိုသော် ဒေါ်စန်းရှင်၏ မျက်နှာလောက် ငယ်နေ၏။

ဤသို့ပင် ဒေါ်စန်းရှင်၏မျက်နှာနှင့် ဆီးရွက်တို့သည် အပြန် အလှန် ငယ်နေကြသည်။

"အခုမမိသေးဘဲ လွတ်နေတယ်ဆိုတဲ့ လူဆိုးဖိုးဂျမ်းပဲ။ ကိုမြတ်သာကို သတ်သွားတာ။ ဒီတော့...ငါ သိပ်ကြောက်နေတာပဲ"

ဒေါ်စန်းရှင်က စကားပြောရင်း စိုက်ကြည့်နေသော မူမူသွယ်သည် အသက်နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိသော ဖြူဖြူဝဝကလေး ဖြစ်၏။

မူမူသွယ်သည် မျက်ခုံးကိုပင် လွန်၍ အထက်မျက်ခမ်းစပ် ဆီသို့ ကျူးကျော် ရောက်ရှိလာသော နဖူးမှ ဆံစများကို လက်ချောင်းကလေးဖြင့် ရွရွကလေး ဖယ်တင်လိုက်သည်။

"ဒီလိုဆိုလည်း မေမေရယ်၊ သမီးတို့ အိမ်ပြောင်း သွားကြရအောင်လေ။ ဒီ အိမ်ကြီးကို ငှားထားလိုက်တာပေါ့"

သူ့မေမေက သဘောမတူသလို ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။

"အို ... ညည်းဖေဖေ အသက်ပျောက်သွားတဲ့ အိမ်က ငါ ဘယ် ကိုမှ မသွား တော့ဘူး။ သေတာတောင် ဒီမှာပဲ သေမယ်"

လူကြီးတွေသည် အစွဲကလေးတစ်မျိုးစီ ရှိကြသည်။ ခင်ပွန်းသည် သေသောအိမ်မှာပဲ သေချင်သည်။ ခင်ပွန်းသည် မြုပ်နှံသော သင်္ချိုင်းမြေတွင် ပူးယှဉ်၍ အမြုပ်ခံချင်ကြသည်။

လူကြီးမဖြစ်သေးသောကြောင့် ဘာအစွဲကလေးမှ မရှိသော မူမူသွယ်ကမူ သွယ်တန်းသော မျက်ခုံးကလေးများပင် တွန့်လိမ်ကောက် ကွေးသွားအောင် စိတ်ရှုပ်သွားမိတော့သည်။

"ဒီလိုဆိုရင်လည်း မကြောက်နဲ့ပေါ့ မေမေရဲ့"

မူမူသွယ်က လမ်းနှစ်လမ်းတွင် တစ်လမ်းကို အတင်းရွှေ့ခိုင်းခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မူမူသွယ်၏ စိတ်ထားအတိုင်းပင် အိမ်ဖော်ကြီး မဝွမ်းပုံကလည်း ထားရှိ၏။

"ဟုတ်တာပေါ့ ... မမကြီးရဲ့။ ကိုကိုကြီး ခေါင်းချခံရတဲ့ အိမ်မှာပဲ..."

"ဟဲ့ ... ခေါင်းချတဲ့ အိမ်လို့ပြောပေါ့ မဝွမ်းပုံရဲ့"

ဒေါ်အေးသာက မဝွမ်းပုံ၏ စကားကို ကြားဝင် ပြင်ဆင်ချက် ထုတ်လိုက်သည်။

"မထူးပါဘူး မမအေးသာရယ်၊ ဓားပြဖိုးဂျမ်းက ကိုကိုကြီးရဲ့ ခေါင်းကို သေနတ် လက်ကိုင်ကြီးနဲ့ ချလိုက်လို့ ကိုကိုကြီး ခေါင်းချသွား ရတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား"

ခင်ပွန်းသည် သေဆုံးရပုံကို ပြန်လည်၍ သတိရချင်ပုံ မရသော ဒေါ်စန်းရှင်က ...

"အို ... ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့ မဝွမ်းပုံရယ်၊ ညည်းပြော ချင်တာသာ ပြောစမ်းပါ"

"ညည်း ပြောမလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မူမူပြောတာ မှန်ကြောင်း ကို ရိုးရိုး ပြော

မလို့ပါ။ ဖိုးဂျမ်းကို ကြောက်လွန်းအား ကြီးရင်လည်း တခြားကို ပြောင်းပါ။
ကိုကိုကြီး ခေါင်းအချ ... အဲလေ ... ဒီအိမ်မှာပဲ ဆက်နေမယ် ဆိုရင်လည်း မ
ကြောက်နဲ့ပေါ့"

"ညည်းတို့က မကြောက်နဲ့လို့ပြောတာ လွယ်တာပေါ့။ ငါ့စိတ်ထဲက
ကြောက်တာ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ"

ဤတွင် ခပ်တွေတွေကလေး စဉ်းစားနေသော ဒေါ်စန်းရှင်၏ ယောက်မ
ဖြစ်သူ ဒေါ်အေးသာက ဝင်ပြောလိုက်၏။

"အခု ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ယောက်ျားမရှိလို့ မမကြီးက ကြောက်နေတာပါ။
ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား"

ဒေါ်စန်းရှင်က ခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်၏။ ဒေါ်အေးသာက ဆက်
ပြောသည်။

"တကယ်လို့ ယောက်ျားသာရှိရင် မကြောက်နိုင်ဘူး"

ဤတွင် မဝွမ်းပုံက ရယ်မောလိုက်ပြီး ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍
ဝင်ပြောလေ၏။

"ဒီတော့ မမအေးသာက ယောက်ျား ယူလိုက်မယ်ဆိုပါတော့"

"တယ် ... ဒီကောင်မဟာ၊ ငါနောက်ထပ်အိမ်ထောင်မပြုတော့ ဘူးဟဲ့"

"အောင်မယ် ... ကျွန်မတို့ဘက်မလှည့်ပါနဲ့၊ မူမူနဲ့ ကျွန်မတို့ ဟာ အပျိုတွေ
ချည်းပဲ။ ကျွန်မ အပျိုကြီး၊ မူမူက အပျိုလေး။ မမအေးသာ နောက်ထပ်
အိမ်ထောင် မပြုချင်နေပေါ့၊ ကျွန်မတို့တော့ ပထမအိမ်ထောင်ကို မပြုနိုင်ပါ
ဘူးတော်..."

ဒေါ်အေးသာသည် သူနှင့် မဝွမ်းပုံတို့ နှစ်ယောက်အကြားတွင် ရှိသော
လေထုကို ရုတ်တရက် ကုတ်ချလိုက်၏။

"အို ... ငါပြောတာက ဘယ်သူမှ ယောက်ျားယူဖို့ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ဘယ်ယောက်ျားက ဘာစိတ်ကူးနဲ့ တက်လာမှာလဲ"

သူတို့နှစ်ယောက် အချီအချ ပြောနေစဉ် ဒေါ်စန်းရှင်က ဝင်၍...

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ယောက်ျားရယ်လို့ အားကိုးစရာရှိရင် ငါ ကြောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ခဏတစ်ဖြုတ် တစ်လတန်သည်၊ နှစ်လတန်သည် လာနေပေးမယ့် ယောက်ျား တစ်ယောက်ယောက် ရှိရင်ကောင်းမှာပဲ"

"မူမူသွယ်သည် စဉ်းစားသွားသလို ခပ်ငိုငို ဖြစ်သွားရာမှ အားထားနိုင်တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ယောက် တွေရင် ခဏတစ်ဖြုတ် လာပြီး စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ပြောသေးတာပေါ့"

"အေးပေါ့ ... ခဏပါပဲ။ လူဆိုးတွေက အကုန်လွတ်သွားတာမှ မဟုတ်တာ။ ဖိုးဈေး တစ်ယောက်တည်း လွတ်နေတာလို့ ရဲက ပြောတယ်။ သူ့ကိုလည်း လိုက်နေပါပြီ။ မကြာခင် မိမယ်ထင်တာပဲလို့ ပြောသွားတယ်။ ခဏတစ်ဖြုတ် လာစောင့်ရှောက်ပေးရင် ပြီးတာပါပဲ။ ဒီကြား ထဲတော့ သတိဝီရိယနဲ့ အိပ်ကြနေကြရမှာပဲ။ ငါပူတာက ဖိုးဈေးဟာ ပစ္စည်းရမသွားဘဲနဲ့ သူ့လူတွေ မိလိုက်တာကို မကျေနပ်လို့ ငါ့ကိုလာ ပြန်သတ်မှာ ကြောက်တာပဲ"

မဂ္ဂမ်းပုံသည် လုပ်စရာရှိသည်ကိုလုပ်ရန် စကားဝိုင်းမှထ၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။

အချိန်မှာ ည ခုနစ်နာရီခွဲခန့် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

မဂ္ဂမ်းပုံ ထသွားသောအခါ မူမူသွယ်က ဒေါ်စန်းရှင်ကို ဆက်လက် နှစ်သိမ့်၏။

"ဒါလောက်လည်း ကြောက်မနေပါနဲ့ မေမေရယ်၊ စိတ်ကိုတင်းပြီး ထားပါဦး။ သမီးလည်း ကြံစည်ပါဦးမယ်"

"ဒါပေါ့ မမကြီးရဲ့ ကျွန်မတို့လည်း ရှိပါသေးတယ်လေ"

ဒေါ်အေးသာကလည်း ဝင်ရောက်အားပေးပြီး စကားဝိုင်းမှ ထလိုက်၏။ မူမူသွယ်ကလည်း အိပ်ရာခင်းရန် ထလိုက်၏။

ထိုခဏတွင် အောက်ထပ်မှ...

"အောင်မလေး ... လာကြပါဦးတော်၊ အတင်းပဲ တွန်းနေတာပဲ" ဟု အော်လိုက်သော မဝွမ်းပုံ၏အသံကို ကြားကြရလေ၏။

သုံးယောက်သားသည် ပထမသော် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်မျက်လုံးကလေးများ အဝိုင်းသားနှင့် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

သုံးယောက်အနက်တွင် ထိုင်လျက်သားဖြစ်နေသူ တစ်ယောက်တည်းသော ဒေါ်စန်းရှင်သည် တင်ပါးကို အပ်ချန်ချန်နှင့် ဆတ်ခနဲ ထိုးလိုက်သလို ဝုန်းခနဲ ခုန်၍ ထလိုက်မိတော့၏။

ထို့နောက်တွင်ကား သုံးယောက်သားသည် ခလုတ်နှိပ်လိုက်သော စက်ရုပ်များကဲ့သို့ အောက်ထပ်သို့ဆင်းရန် ပြိုင်တူပြေးသွား မိကြလေသည်။

လှေကားမှာ လူနှစ်ယောက် ဆင်းလောက်ရုံသာ ကျယ်ဝန်း၏။ လှေကားထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ လူကြီးနှစ်ယောက်က ဘယ်တစ်ဖက်၊ ညာတစ်ဖက် အကပ်မိတွင် မူမူသွယ်က အလယ်မှ အတင်း ဝင်တိုးမိသောအခါ သုံးယောက်သားမှာ လှေကားထိပ်တွင် ပြတ်ညှပ်၍ အတောင့်လိုက်ကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

တစ်ယောက်မှ အရှိန်ကို မလျှော့မိ။ ရှေ့လောကြီးကြီးနှင့် နင်းကန်၍သာ စွတ်တိုးနေလေရာ တစ်ဖက်မှ ဒေါ်စန်းရှင်မှာ...

"အမလေးတော် ... နံရိုးတွေတော့ ကျိုးတော့မှာပဲ"

ဟု အော်ညည်းမိသည့်နည်းတူ အခြား တစ်ဖက်မှ ဒေါ်အေး သာမှာ လည်း...

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ငါ ညပ်နေပြီ။ ငါညပ်နေပြီ။ အည်း ... အည်း" နှင့် ညှစ်အော် လိုက်မိလေ၏။

အလယ်မှ မူမူသွယ်မှ ခများမှာလည်း စားသာလှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ သူက အတင်းတိုးလိုက်မိရာတွင် ဘေးနှစ်ဖက်မှ မပိန်လှသော အဘွားကြီး နှစ်ယောက်၏ ကိုယ်လုံးများသည် စပရိန်သံကြိုးခွေကို ဖိလိုက်ရသည့်နှယ် ... ပြန်ကန်၍ ကြွတက်လာ မူမူသွယ်မှာလည်း မျက်လုံးကလေးများ အပြူး သားနှင့် "အဉ့် ... အဉ့်"နှင့် ကလေးကို အတင်းမုန့်ပေးနေသလို ဖြစ်နေရ လေသည်။

"လာကြပါဦးလေ ... ဒီမှာ အတင်းပဲ တိုးနေတာပဲ"

အောက်ထပ်မှ မဝွမ်းပုံ၏အသံထပ်မံ၍ ပေါ်ထွက်လာပြန်ရာ အပေါ်ထပ် လှေကားမှ သုံးယောက်သားမှာ ဖိတိုးကြပြန်သည်နှင့် အမျှ တအည်းအည်း ... တအည်းအည်း ဖြစ်ကုန်ကြပြန်လေ၏။

ဒေါ်အေးသွယ်မှာ မူမူသွယ်နှင့် လှေကားလက်ရန်း ထိပ်တိုင်နှင့် ညပ် နေ၏။

"ဟယ် ... သေးတွေ ချီးတွေတော့ ပါကုန်တော့မှာပဲလေ"

ဤတွင်မှ မူမူသွယ်က အရှိန်လျှော့လိုက်မိ၏။ လူကြီးနှစ်ယောက်မှာ ယခုမှ ဆင်းသွား နိုင်ကြတော့သည်။ မူမူသွယ်ကလည်း သူတို့နှစ် ယောက်၏နောက်မှ အသာလိုက်၍ ဆင်းသွားရလေ၏။

မဝွမ်းပုံကိုလည်း ကြည့်ကြပါဦး။

အိမ်မကြီးနှင့် နောက်ဖေးမီးဖိုဆီသို့ ကူးသော စင်္ကြံသို့ထွက် သည့်တံခါးကို ပိတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် စောစောက ဒေါ်စန်းရှင် ၏ ကြောက်စကားများကြောင့် ယနေ့ညအဖို့ မဝွမ်းပုံပင် ကြောက်သလိုလို ဖြစ်လာခဲ့မိသည်။ နမော်နမဲ့ ဖြစ်ရ၏။

တံခါးရွက်ကို ပိတ်လိုက်ရာတွင် ညနေစောင်းက ချထားမိသော ဆန်ချိုန်သည့် နို့ဆီခွက်ကို သူ မမြင်မိ။ ထို့ကြောင့် တံခါးရွက်သည် နို့ဆီခွက်လွှတ်၏ ထိပ်ပိုင်းကို တိုက်မိလေရာ နို့ဆီခွက်သည် လဲသွားပြီး တံခါးအောက်ဘောင်နှင့် တံခါးရွက်အကြား ခေါင်းစင်းခံလိုက်သည်။

မဝွမ်းပုံက ကန့်လန့်ထိုးရန် တံခါးရွက်ကို အားကလေးနှင့် ဖိလိုက်သောအခါ တံခါးရွက်သည် ပြန်ကန်လာတော့၏။ ဤသည်ကိုပင် မဝွမ်းပုံက တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အတွင်းသို့ အဓမ္မ ဝင်ရောက်ရန် တံခါးကို ပြန်တွန်းသည်ဟု ထင်သွား၏။

သူကတွန်းလေ တံခါးက ပြန်ကန်လေ ဖြစ်လာတော့သည်။

ထို့ကြောင့် တံခါးရွက်ကို ခြေကန်တွန်းနေရင်းက ကိုယ်များဆတ်ဆတ်တုန်ကာ အော်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အားလျော့သွားသောအခါ တံခါးသည် ပြန် ချိန်ကန်၏။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် တွန်းနေသည့်ကြားက တံခါးရွက်ကြီးသည် အတင်းအတင်း ကြွေတက်နေတော့သည်။

ဤတွင် ဒေါ်အေးသာနှင့် ဒေါ်စန်းရှင်တို့သည် မရဲသော်လည်း ပြေးစေ ... ဟူသော သဘောဖြင့် ရရာလက်နက်များကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကြ၏။

ဒေါ်အေးသာသည် တံမြက်စည်းကြီးကို ပြောင်းပြန်ဆုပ်ကိုင်ထား၏။ ဒေါ်စန်းရှင်သည် ထွေးခံ အလွတ်ကြီးကို ကိုင်မြှောက်ထားလိုက်၏။

လက်နက်ကိုင် အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ဦးသည် ခြေဖျားထောက်၍ ရွခနဲရွခနဲ ရှေ့သို့ လှမ်းတက်လာကြသည်။ သူတို့၏မျက်လုံးများသည် အနည်းငယ် ဟ တတဖြစ်နေသော တံခါးရွက်ကြားဆီသို့ တည့်မတ် စွာ ချိန်ဆ၍ ချဉ်းကပ် လာကြသည်။

ဒေါ်အေးသာက တံမြက်စည်းကြီးကို ရှေ့က၊ ဒေါ်စန်းရှင်က ထွေးခံကြီး မြှောက်၍ နောက်က။ ဤသို့ဖြင့် ကြွခနဲ၊ ရွခနဲ ခြေဖျားထောက်၍ သတိကြီး စွာနှင့် လျှောက်လာကြသော အဘွားကြီး နှစ်ယောက်မှာ ဘဲလေးအက က နေသလိုလို ထင်မှတ်ရသည်။

တံခါးကို ဖိ၍တွန်းထားရသော မဝွမ်းပုံနှင့် မူမူသွယ်တို့မှာလည်း ရင်ထဲ တွင် မသက်သာလှ။ တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ရင်ခုန်နေလျက်ကပင် ကြောက် ကြောက်နှင့် ဖိတွန်းနေကြရ၏။

အနားသို့ ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါ်အေးသာသည် တံမြက်စည်းကြီးကို တံခါးကြားထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်ပြီးလျှင် အဖျား ဘက် က လက်ကြီးနှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်၍ မျက်စိများကို စုံပိတ်ကာ အပေါ်မှ အောက် အောက်မှအပေါ်သို့ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှား လိုက်သည်။

သူတို့ ထင်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း အပြင်တွင် လူသာရှိမည် ဆိုလျှင် ဒေါ် အေးသာ လုပ်ပုံနှင့်ကား တဖုန်းဖုန်း အရိုက်ခံနေရပေမည်။

သို့ရာတွင် အပြင်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်သော အခုအခံ ကို တံမြက်စည်းနှင့် မစမ်းမိလေရကား ဒေါ်အေးသာသည် ယမ်းခါ နေသော တံမြက်စည်းကြီးကို တစ်နေရာတည်း တွင်ပင် တန်းလန်းကြီး ရပ်ထား လိုက်၏။ မျက်စိများကိုလည်း ပိတ်ထားရာမှ ဖွင့်၍စူးစမ်း သလိုအသွင်နှင့် တံခါးကြားကလေး ဟနေသလောက် မြင်ရသော အပြင်ဘက်ဆီသို့ ပြူးကြ

ည့်လိုက်၏။

ဤတွင် လှုပ်ရှားမှုရပ်ကာ လက်ကြီးများဆန့်၍ ရပ်လိုက်သော ဒေါ်အေးသာ၏ ပြုမူပုံကို စိတ်တိုင်းမကျသလိုနှင့် မူမူသွယ်သည် တံခါးရွက်ကို ဖိထားရာမှ ခွာလာခဲ့ပြီး ဒေါ်အေးသာ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို စုံကိုင်လိုက်ကာ...

"လုပ်လေ ... ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့။ ဘာကြောင်နေတာလဲ။ ချပါ..."

ဟု ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်က ဒေါ်အေးသာ၏ လက်များကို ကိုင်၍ အထက်အောက် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ယမ်းလိုက်လေသည်။

"ဟဲ့ ... နေစမ်းပါဦး။ အပြင်မှာ ဘာမှမရှိဘူး ထင်တယ်"

အတင်းဆွဲလှုပ်နေသော မူမူသွယ်ကြောင့် ဒေါ်အေးသာ၏အသံ ထွက်လာလေသည်။

"ဟင် ... ထွက်ပြေးသွားပြီ ထင်တယ်"

မဝွမ်းပုံကိုလည်း တံခါးရွက်ကို ယခုမှ ပိတ်ရသဖြင့် ကန့်လန့်ထိုးရင်း "ဘယ်သိပါ့မလဲ မမကြီးရဲ့။ အပြင်ဘက်က ဖိချည်းတွန်းနေတယ် ထင်တာကိုး" ဟု ပြုံးဖြဖြနှင့် ပြောပြီး တံခါးကို ပိတ်ပြီးသွားလေတော့သည်။

အားလုံး တံခါးဆီမှ ကွေ့ထွက်လာကြရာတွင် ခြေလှမ်းငါးလှမ်းပင် မလှမ်းရသေး "ဂေါက်ဂလွမ်"ဟူသော သတ္တုကပြောသော ဘာသာစကားသံ မျိုးကို ကြားလိုက်ရပြီး...

"ဟယ် ... သောက်ပလုတ်တုတ်။ လုပ်ကြပါဦး"

ဟူသော ဒေါ်အေးသာ၏ အလန့်တကြားသံ ထွက်ပေါ်လာ သဖြင့် ရှေ့က ကော့ကော့ ... ကော့ကော့နှင့် ထွက်သွားသော ဒေါ်စန်းရှင်က ခုန်၍လှည့်လိုက်မိ၏။ မူမူသွယ်လည်း ချာခနဲလှည့်လိုက်ရ၏။

နောက်ကလိုက်လာသော မဝွမ်းပုံလည်း ဒေါ်အေးသာကို မျက်လုံးများ

ဝိုင်း၍ကြည့်မိသည်။

ဒေါ်အေးသာသည် ကြမ်းပေါ်သို့ ထိုင်ဆင်းသွားသည်။ သူ၏ လက်ယာ ခြေထောက်သည် စောစောက ဒေါ်စန်းရှင် ချထားခဲ့သော ထွေးခံအလွတ်ထဲ သို့ အပြားလိုက် တည့်တည့်မတ်မတ် ဆင်းသွားသည်။

ထွေးခံသည် ဒေါ်အေးသာ၏ ခြေထောက်နှင့်တိုင်း၍ လုပ် ထားသလားဟု ထင်မှတ်ရသည်။

အားရပါးရဖို့၍ လှမ်းလိုက်သောခြေထောက်သည် ထွေးခံကို စွပ်မိလေ သောအခါ တော်တော်နှင့် ပြန်ထုတ်၍မရချေ။

"ဟဲ့ ... ကောင်မတွေ ကြည့်ကောင်းလို့ ကြည့်နေကြသလား ဟဲ့..."

ဒေါ်အေးသာသည် သူ့အားသူကိုး၍ ခြေတစ်ဖက်မြှောက်ကာ အတင်း ဆွဲ ချိတ်နေပါ သော်လည်း သူ့ခြေထောက်ကိုမှ သစ္စာနှံပါ လေသော ထွေးခံကြီး သည် ကျွတ်ထွက်မလာ။

မူမူသွယ်နှင့် မဝွမ်းပုံတို့သည် မျက်ရည်ထွက်အောင် ဝိုင်းရယ်မိကြလေ၏။

"ကဲ ... ရယ်ဦး ... ရယ်ဦးဟယ်"

စိတ်ထန်လာသော ဒေါ်အေးသာသည် ဒေါနှင့်မောနှင့်ထ၍ တစ်လှမ်းနှစ် လှမ်း လှမ်းလိုက်ကာ မဝွမ်းပုံ၏ခေါင်းကို ခေါက်၏။ သို့ရာတွင် ခြေ တစ်ဖက်က ထွေးခံကြီးစွပ်ပြီး လှမ်းရခြင်းဖြစ်သဖြင့် ထော့နင်းထော့နင်း ဖြစ်နေလေရာ မဝွမ်းပုံမှာ လက်ကလေးနှင့် သူ့ခေါင်းကို ကာကွယ်ရင်းက ဆက်၍ ရယ်မိပြန်လေသည်။

"ဟယ် ... လုပ်ပေးလိုက်ကြပါလေ"

ဒေါ်စန်းရှင်ပင် စပ်ဖြဖြ ဖြစ်လာရာက လူကြီးပီပီ ဝင်ပြောလိုက်မှ မူမူ သွယ်က ဒေါ်အေးသာနားသို့ ကပ်သွား၍ ခြေတစ်ဖက်ကို အတင်း ဆွဲမ

လိုက်၏။

ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ရုတ်တရက် ခြေထောက်တစ်ဖက် အဆွဲခံလိုက် ရသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဒေါ်အေးသာမှာ ဟန်ချက်ပျက်သွားကာ "အယ်...သေပေါ့... သေပေါ့"ဟု နှုတ်မှ မြည်တမ်းရင်း မဝွမ်းပုံကို ပစ်ဖက် လိုက်ရာ အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားသော မဝွမ်းပုံမှာ ယိုင်သွားပြီး နောက်သို့ ခြေ တစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်၏။ မဝွမ်းပုံကို တွယ်ဖက်လိုက်သော ဒေါ်အေးသာမှာ လည်း ခြေတစ်ပေါင်ကျိုး ခုန်၍ ဇတ်ဇတ်... ဇတ် ဇတ်နှင့် ပါသွားလေ၏။

ခြေထောက်မှ ထွေးခံကို ချွတ်ပေးရန် လုပ်နေသော မူမူသွယ်မှာလည်း ရွေ့လျားသွားသော ဒေါ်အေးသာ၏နောက်သို့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက်က ပင် လိုက်ပါသွားရသောကြောင့် ကြက်မလေး လမ်းလျှောက်သလို ဖြစ်သွား လေ၏။

သူတို့ အရှိန်သေသွားမှ မူမူသွယ်လည်း ခြေထောက်မှ ထွေးခံကို ချွတ်ပေး ခြင်းအမှုကို အောင်မြင်စွာ ပြုလုပ်နိုင်လေတော့သည်။

ဤအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပြီး၍ နာရီဝက်ကျော်ကျော်ခန့် ကြာပြီး သောအခါတွင်ကား အသီးသီး ကိုယ့်အိပ်ရာထဲ ကိုယ်ရောက် ကုန်ကြပြီ ဖြစ်၏။

အပေါ်ထပ်တွင် အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းရှိရာ ဒေါ်စန်းရှင်နှင့် သမီး မူမူသွယ်တို့က တစ်ခန်းတွင် အိပ်၍ ကျန်တစ်ခန်းတွင် ဒေါ်အေးသာ အိပ်လေသည်။

မဝွမ်းပုံကား အောက်ထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် အိပ်၏။ ဒေါ်စန်းရှင် သည် နဖူးပေါ်လက်တင်၍ စဉ်းစားနေသည်။ အိပ်၍မပျော်နိုင်သေး။

သူ့အိမ်ကို လာရောက် ဓားပြတိုက်သော လူဆိုးများအနက် ခင်ပွန်းသည် ဦးမြတ်သာကို သတ်သူမှာ ဖမ်း၍မမိသေးသည်ကို တွေး၍ ကြောက်နေသ

ည့် စိတ်ကတစ်ဖက်၊ တစ်ပတ်ကျော်ကျော် ဆယ်ရက်မျှလောက်ကမှ သူနှင့် ခွဲခွာ၍ သေရွာမြန်းခဲ့ရရှာသော ခင်ပွန်းသည်အတွက် ဝမ်းနည်းတသ သည် က တစ်ဖက်နှင့် စိတ်တွေ ထွေပြားနေသည်။

အခြား ခုတင်တစ်လုံးပေါ်ရှိ သမီးဖြစ်သူ မူမူသွယ်သည်လည်း အိပ်၍မ ပျော်နိုင်သေးပါ။

သူ့မိခင်၏ ကြောက်စိတ် ပြေပျောက်စေရန် အိမ်တွင် ခေတ္တ ခေါ်ထားသင့် သူများကို စိတ်ကူးရသရွေ့ တွေးတောနေမိသည်။

ကိုဘတုတ်...။

သူသည် နှုတ်ခမ်းမွေး ရေးတေးတေးနှင့် ဖြစ်၏။ သို့သော် နားရွက်နှစ် ဖက်မှာ အဆမတန် ကားနေပြီးလျှင် မျက်နှာမှာ ဖောသွတ်သွတ်နှင့် ဖြစ်၏။ ပုံပန်းမှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားနှင့်မတူ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား အမှန် ဖြစ်သော်လည်း မှောင်ခိုကုန်သည်နှင့် တူနေသည်။ ဤကြားထဲတွင် မျက်လုံးများက ပြူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသေးသည်။ ဤသို့ ကျက်သရေမ ရှိသော မျက်ခွက်ကြီးကို အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်ထားရမည်မှာ ဝန်လေးစရာ ဖြစ်သည်။ ဒါတွေကိုထားပါဦး။ ကိုဘတုတ်သည် အလွန်နောက်ပိုးသန်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုအားကိုး ရမလားဟု ခေါ်ထားမှ မိမိကို အနှောင့်အယှက် ပေးနေတော့မည်။

"ကိုသန်းဆောင်..."

သူသည် လူချောလူလှ မဟုတ်သော်လည်း ခုံညား၏။ ကြံ့ခိုင် ပေါ်လွင် သော မေးရိုး၊ နက်မှောင်ထူထပ်သော မျက်ခွံနှင့် မြန်မာ့သမိုင်းထဲမှ စစ်သူကြီး တစ်ယောက်အသွင်ကို ဆောင်နိုင်သည်။ သူသည်လည်း မိမိနှင့် ကျောင်းနေဖက် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်၏။ တည်ကြည်ပုံရ၏။ အေးဆေး၏။ သဘောကောင်း၏။ သို့သော် ရုပ်ရည်နှင့် စိတ် သဘောသည်

တစ်ခါတစ်ရံ လွဲလွန်းလှသည်။ သူသည် တစ်ခါက ဖားငယ်ကိုမြင်၍လည်း ခုန်ခဲ့သည်ကို မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ဖားကို ကြောက်တတ်သူအား ဖိုးဂျမ်းကို ရင်ဆိုင်ရန် ခေါ်ထား၍ ဖြစ်ပါမည်လော...။ ပယ်ဦးအံ့...။

"ကိုသာအေး..."

သူသည် အရပ်မြင့်သည့် ကျောင်းသားဖြစ်၏။ ပိန်ရှည်ကြီး ဖြစ်သည်။ မိမိ နှင့်လည်း ခင်မင်၏။ သူ့မျက်နှာမှာ အလွန် အလုပ် ရှုပ်သည်။ သူငယ်နာ ရောဂါဟုပင် ဆိုရချေတော့မည်။ နှုတ်ခမ်းသည် တစ်ချက်တစ်ချက် တ ဆတ်ဆတ်တုန်၍ လက်ဝဲဘက်သို့ ရွဲလိုက်လျှင် လက်ဝဲဘက် မျက်စိ ပိတ် သွား၏။ ချက်ချင်းပင် ပါးစပ်ရောမျက်စိပါ နေရာမှန်သို့ ပြန်ရောက် သောအခါ မျက်စိကို နှစ်ချက်တိတိ ပစ်ပြတတ်ပြီး မေးကိုရှေ့သို့ နှစ်ကြိမ်ဆ င့်၍ ထိုးတတ်၏။ ဤသို့သော အတွဲလိုက် မျက်နှာ အမူအရာကို သုံးမိနစ် လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ပြုလုပ်တတ်သည်။ သူ့ကို အိမ်၌ခေါ်၍ထားရလျှင် ကြာ သော် ဤအိမ်သား လေးဦးသည် မျက်စိမှိတ်ပြ သူကမှိတ်ပြ၊ ပါးစပ်ရွဲသူက ရွဲ၊ မျက်စိပစ် သူကပစ်၊ မေးထိုးသူကထိုးနှင့် ခေါင်းပိုင်းဆိုင်ရာ လုပ်ငန်း တွေရောယောင်ပြီး လုပ်မိကုန်ကြ ပေရော့မည်။ ဒါကိုလည်း သည်းခံနိုင် စွမ်းရှိပါသည် ထားဦး။ ကိုသာအေးသည် အရက် သောက်တတ်သည်ဟု သတင်းကြား ရသည်။ ပယ်ဦးအံ့...။

"ကိုကျော်အောင်မိုး..."

အရပ်မလှသော်လည်း ကြောက်မက်ဖွယ် ရုပ်မျိုးတော့ဖြင့် မဟုတ်။ အရပ် မမြင့်လှ သော်လည်း လူပုထဲကလည်းမဟုတ်၊ သူရဲ ဘောကြောင်သည် မ ကြောင်သည်ကတော့ဖြင့် မသိ။ ကျောင်းတွင် စာတော်သည်။ သို့သော် စကားပြောလျှင် တော်တော်ကို ထစ်သည်။ ဖိုးဂျမ်းနှင့်များ ရင်ဆိုင်တွေ့ လိုက်လျှင် "ခင်...ခင်...ခင်...ဗျား...ဗျား... ဗျား...သေ...သေ...သေ...သွား..."

သွား...မယ်...မ... မ...မယ်...န...န... နော်...အော်...အော်" နှင့် ရဲရင့်စွာ ကြိမ်းဝါးလိုက်စဉ် တွင်ပင် ခွပ်ခနဲ အသံနှင့်အတူ ခွေယိုင်လဲကျသွားမည့်သူ ဖြစ်ပေမည်။ ပယ်ပါလေဦး။

ကိုနီထွေး....။

နာမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင် အသားကလေးမှာ နီထွေးနေ၏။ ကျောင်းဆောင်တွင် နေသူဖြစ်၍ မိဘဆွေမျိုးများနှင့် ဝေးသည်။ ယခုကဲ့သို့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းပိတ်ထားစဉ် အိမ်တွင်ခေါ်ထားရန်ကိစ္စ မှာဖြစ် နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့အကြောင်းကို မူမူသွယ်ကောင်းကောင်း ကြားသိရ ဖူးသည်။ သူကား ဘာသာရေးကို အလွန်ကိုင်းရှိုင်းသည်။ လူပုံပန်းမှာလည်း မင်းသားကလေးလို နုနယ်သိမ်မွေ့၏။ ကျောင်းဆောင်တွင်ပင် တရားထိုင် တတ်၏။ သည်းခံခြင်း တရားကို ကိုယ်တိုင်လည်း ကျင့်သုံး၏။ သူတစ်ပါး ကိုလည်း အဟောသန်၏။ ဖိုးဂျမ်းနှင့် ရင်ဆိုင် ရလျှင် "ကိုယ့်လူ ... ကော ဓောအတ္ထံ နဇာနတိ ... အမျက် ဒေါသဟူသည် အကျိုးအကြောင်းကို မ ဆင်ခြင်တတ်ပါ ... ခန္တီမရမံတပေါ ... လို့ ရှင်တော် ဘုရား ဟောကြားတော် မူခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ သည်းခံခြင်းသည် အမြတ်ဆုံးအကျင့်ပဲ" ဟု တရားဟောပြီးလျှင် မဏိကွမ်းစားသော ကိုယ်တော်လေး အဖြစ်သို့ ရောက် ရရှာပေမည်။

လူမိုက်သည် မိုက်တုန်းမိုက်ဆဲတွင် ဆေးမရှိချေ။ သို့ဖြစ်သည် နှင့်အညီ ... ပယ်သည်။

ကိုခင်မောင်ဆွေ...။

သူကား မူမူသွယ်နှင့် ဘာသာရပ်တူ အသိတစ်ယောက်သာ မဟုတ်ချေ။ ခင်အေးမြင့်က မိတ်ဆက်ပေး၍သာ သိကျွမ်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ သည် ယောက်ျားပီသသူ ဖြစ်၏။ ဥပဓိရုပ် ကောင်းသည်။ တစ်ခါက ခင်အေး

မြင့်ကားနှင့် လိုက်လာခဲ့စဉ် သူတို့ အိမ်နားတွင် ကားပျက်၍ သူ၏အိမ်သို့ မူ မူသွယ် ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ခင်မောင်ဆွေတွင် မိဘမရှိ။ ငွေကြေးတောင့် တင်းသော အဒေါ်၊ ဦးလေးတို့နှင့် နေသည်။ သူ့အိမ်သားတွေ ဖော်ရွေကြ သလိုပင် သူသည်လည်း သူတစ်ပါးကိုကူညီ တတ်သူ ဖြစ်၏။ သူ့ကို အားကိုးလောက်သည်ဟု ထင်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို အကူအညီတောင်းကြ ည့်မည်ဟု မူမူသွယ်က စိတ်ထဲတွင် ဆုံးဖြတ် လိုက်တော့သည်။

ပြဿနာတစ်ရပ် ဖြေရှင်းသွားပြီဖြစ်၍ ငယ်ရွယ်သူ မူမူသွယ်မှာ နှစ်ခြိုက် စွာပင် အိပ်မောကျသွားလေ၏။

တစ်ဖက်ခန်းမှ ဒေါ်အေးသာသည် ဟိုလူးဒီလွန်ဖြစ်နေရာက တစ်စုံတစ်ခု ကို တွေးမိသလိုနှင့် ထ၍ မီးဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စာရွက်အလွတ်တစ် ရွက်ကို ရှာဖွေယူပြီး လက်လှမ်းမီရာ ခဲတံတို့ ကလေးနှင့် စာတစ်စောင်ကို ကောက်ရေးလေတော့သည်။

ကျော်ဦး...

နှင့်အဖေ ငါနေတဲ့လိပ်စာကို သိတယ်။ သူ့ကိုမေးပြီး ငါ့ဆီ မြန်မြန်လာခဲ့ စမ်း။ အရေး ကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ အလုပ်က ခွင့်နှစ်လလောက် ယူပြီးလာခဲ့။

ဒေါ်အေးသာ

မညီမညာနှင့် ဆင်တစ်လုံး မြင်းတစ်လုံး ရေးထားသော သူ့စာလေးကို သူ ပြန်ပြီး ပီတိဖြစ်သလို တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ စာရွက်ကလေးကို ခေါက် လိုက်ပြီး စားပွဲခုံကလေးပေါ်တွင်ပင် တင်လိုက်၏။ ထို့နောက် မီးပိတ်၍ အိပ်ချလိုက်လေသည်။

အောက်ထပ်တွင် တစ်ယောက်တည်းအိပ်ရာ မဝွမ်းပုံသည်လည်း ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်။ ဟိုစဉ်းစား သည်စဉ်းစားနှင့် လုပ်နေရာက

ရုတ်ခြည်း ကြောက်ရွံ့လာသလို မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်လိုက်၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြန်သည်။ မီးကိုဖွင့်လိုက်ကာ သူ့အခန်း တံခါးကို ကြည့်၏။ ပိတ်ထားလျက်ပင်ရှိသည်။

တံခါးဆီမှ ခြေဖျားထောက်၍ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလာပြီး ခုတင်ပေါ်သို့ ဒိုင်ဗင်ထိုး တက်လိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် မှောက်လျက်သားကြီး ဖြစ်နေ၏။

ကျောထဲက စိမ့်သွားသလို ဆတ်ခနဲတွန့်သွားပြီး ပက်လက် လှန်လိုက်ပြန်သည်။ မီးမပိတ်မိသေး။ ချက်ချင်း ပြန်ထ၍ မီးပိတ်လိုက်ပြီးသော် ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာကာ ခုတင်ပေါ်သို့ ဒိုင်ဗင်ထိုး တက်လိုက်ပြန်၏။ အရှိန်လွန်သွားကာ စောင်ရော၊ ခေါင်းအုံးပါ ထွေးလုံးရစ်ပတ် ဖြစ်ပြီး ခုတင်တစ်ဖက်မှ ကျော်၍ကျသွားသည်။

ခုတင်ပေါ်သို့ အလုအယက် ပြန်တက်လိုက်ပြန်၏။ လက် ထဲတွင်ရှိသော စောင်စကိုကိုင်၍ အောက်သို့ကျနေသော စောင်စများကို ရေငင်သလို လျင်မြန်စွာ လဲချလိုက်၏။ ခေါင်းအုံးမရှိသဖြင့် ဦးခေါင်း မှာ ခုတင်ကြမ်းနှင့် "ဂွမ်"ခနဲ အရှိန်ပြင်းစွာ ဆောင့်မိသည်။

ပြန်ထ၍ ကြမ်းပေါ်ကျနေသော ခေါင်းအုံးကို လျင်မြန်စွာ လက်နှင့် စမ်းသည်။ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်၏ ခါးလည်ကို စမ်းမိသဖြင့် အိမ်မြှောင်သည် "စွီ..." ဟုအော်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေ၏။ သူလည်း "အစ်..."ခနဲ နှုတ်မှမြည်ကာ လက်ကိုရုပ်လိုက်မိ၏။

တစ်ဖန် လက်ကို ကြမ်းနှင့် တစ်ထွာကျော်လောက် မှန်းခွာ၍ ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ ခေါင်းအုံးကြီးကို စမ်းမိမှာ ဆတ်ခနဲ ဆွဲတင် လိုက်ပြီ။ နေရာတကျ ထားလိုက်သည်။

ပက်လက်လှန်အိပ်လိုက်ပြီး စောင်ကို ခေါင်းအထိ ဆွဲ၍ ခြုံလိုက်သည်။

အရှိန်များသဖြင့် စောင်သည် အပေါ်သို့များများ တက်သွားလေရာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းစလုံး ထွက်လာလေ၏။

လျင်မြန်စွာပင် မဂ္ဂမ်းပုံ၏ ခြေနှစ်ဖက်မှာ စောင်ကို အတင်း ဆွဲချလေရာ ပက်လက်လှန်၍ စက်ဘီးနင်းနေသလို ဖြစ်နေလေသည်။

ခြေထောက်တွင် စောင်စကိုမ၍ ဆွဲလိုက်သောအခါ ခေါင်းပိုင်းသည် ဘွားခနဲ ပေါ်ထွက်လာပြန်တော့သည်။

မတတ်နိုင်တော့ချေ။

ခုတင်ခြေရင်းဘက်တွင် မတ်တတ်ကြီး ရပ်လိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်က စောင်ကိုကျောဘက်က တွဲရခွဲချ၍ ကိုင်ထား၏။ သူ့လက်နှစ်ဖက်မှာ စောင်၏အဖျား ကိုင်ထားပြီး စောင်၏အဖျားပိုင်းမှာ သူ၏နောက်စေ့ နား တွင် ရှိသည်။

သူ့စိတ်ကူးကား ... ဤအခြေအနေမှ သူ့အိပ်ရာပေါ် မှောက်ချလိုက်လျှင် စောင်သည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံပြီးသားဖြစ်အောင် စီစဉ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စိတ်တိုင်းကျ အခြေအနေသို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အရှိန်နှင့် ထိုး၍ မှောက်ချ၍ ဖင်ဘူးတောင်းထောင်လိုက်သည်။ စောင် စကို ကိုင်ထား သော လက်နှစ်ဖက်မှာ နားရွက်များနားတွင် ရှိ၏။

ခေါင်းလုံလျှင် စိတ်လုံသည်ဖြစ်၍ ဖင်ဘူးတောင်း ထောင်လျက် အိပ်ပျော် သွားရ လေတော့သည်။

*****